

“Bu dünyada her şey büyülü”

Sımsıcak bir mahalle, konuşan göl, uğruna mücadele edilen tren istasyonu, birbirinden afacan çocuklar... Karşımızda, "Gabriel Garcia Márquez bir çocuk kitabı yazsa, böyle olurdu" dedirten bir ilk roman var: *'Menekşe İstasyonu'*.

Ömer Açık, adından daha çok söz ettireceğe benzeyen kitabını anlatıyor.

• AYL A GÜNERHAN • FOTOĞRAFLAR DENİZ TOPRAK

Bir mahallenin, büfecisinden muhtarına, çocuklarına tren istasyonlarını koruma mücadelesini çok umutlu bir dille anlatıyorsunuz. İlham kaynağınız Gezi Parkı olayları mı?

Türkiye’de herhangi bir mücadelenin Gezi’den etkilenmemesi mümkün değil. Elbette besledi. Ama Gezi olmasaydı da bu kitap olurdu ve umutla biterdi. Bu dayanışma örneği sadece hoş bir rastlantı oldu. Umud benim karakterimde var. Bu, kıştan sonra yazın geleceğini bilmek gibi bir şey.

Peki, neydi ilhamınız?

Kitabı yazarken, çocukluğumun mahallelerine gittim ve gelecekte görmek istediğimi anlattım. Kuruçeşme Mahallesi’nde bir öğrencimin velisiyle konuşurken beni etkileyen bir cümle kurdu: “Burada insanlar birbirinin kredi kartı.” Dayanışmanın, her şeyin üstünde olduğu işte böyle mahallelere duyduğum özlem beni bu kitabı yazmaya itti. Şimdiki çocuklar maalesef böyle yerlerde büyümüyor. Kentlerde mahalle kültürü yitirilince en büyük mağdur, çocuklar oldu. Yeşilden uzak, beton bloklara sıkışmış durumdadır. Devasa apartmanlarındaki kapalı odalarından çıkmıyorlar. Sokakta oyun oynamak diye bir şey yok; çünkü güvenilir değil, kimse birbirini tanımıyor. Tersine olsa çocuk mahalleyi gezer ve arkadaşlıklar kurar.

Kitabınızdaki ‘Karabatak’ karakteri gibi mi?

Aynen. O karakter mahallenin güvenliğini yansıtıyor. Karabatak her akşam başka bir mahallelinin evinde kalıyor, o evin çocuklarıyla oynuyor ve onların sofrasına konuk oluyor. Ailesinin gönlü rahat, çünkü mahalleli birbirini tanıyor. Ortak bir kültürleri ve hayatları var.

Mahalle kültürünün yanı sıra meslekleri de tanıtıyorsunuz...

Kitapta özellikle kentsel dönüşüme alternatif olabilecek bir fenomen olarak mahalle kültürünü korumayı ele aldım. Kaybolmaya yüz tutmuş, mahalleyi sıcak kılan meslekleri tanıtmak bu açıdan önemliydi. Mesela kitaptaki bostancı karakteri. Kaçımızın çocuğu hayatında bir bostancı gördü? Toprakta bu kadar uzaklaşarak büyüyen bir nesil, hissiyat olarak da betonlaşır. Bu kitabı okuyan çocuklar bostancı diye bir meslek olduğunu unutmasınlar, doğayı hayatlarının bir parçası haline getirsinler istedim.

Çocukları içine çeken çok renkli bir dil kullanmışsınız. Böyle bir yazım, çocuk okuyucuların ilgisini koruma yöntemi miydi?

Kesinlikle. Sonuçta ben bir sınıf öğretmeniyim. Onların uçucu ilgisini nasıl koruyacağınızı bilmeniz lazım. Dayanışmanın İstanbul’da bir semt olmadığını, mahalle kültürünü ve kent hakkını anlatmak istedim. Çocuk gelişiminde değerlerin